

Domnul Picasso era îngrijitor la un muzeu de artă.
Noaptea ștergea tablourile de praf cu o cârpă curată.
Într-o noapte, însă, pentru că avea cârpa udă,
a mănjit rău un tablou. Îi aștepta mare trudă.

Nu era pictor încă, și nici nu știa cum s-o dreagă,
așa că mută nasul pe fața întregă.
Numai că nările semănau cu niște peșteri.
Deh, făcuse școală de zugrăvit tavane cu niște meșteri.

„Ai de gând să lași nările așa, ca niște grote?
Păi, atunci, desenează și niște marmote,
ca să reiasă clar că nările-s vizuinele lor?”
Așa-i ironiză femeia, iar Picasso transpira de zor.

Avea gene frumoase femeia, nimic de zis.
Nu se făcea să tragă pictorul de gură ca de-un fermoar închis.
Atunci îi pictă o gură micuță, ca o inimioară.
Și se gândi cum ar fi s-o mute la subsuoară.

